

ЖИВОПИС – ЯК НАЙВИЩА НАГОРОДА У ЖИТТІ

Творчий доробок нашого земляка, уродженця села Борове, Петра Петровича Ошурка – це близько півтори тисячі художніх полотен, 11 персональних виставок та участь в 9 колективних виставках Національної спілки художників України в м. Києві і 10 колективних виставках обласної спілки художників в м. Рівне. Роботи Петра Ошурка прикрашають приватні колекції поціновувачів мистецтва Молдови, Грузії, Росії, Польщі, США.

дякував. Хоч і мали зі мною мороки, бо не простим хлопцем видався, з каверзами різними був, але вони ніколи не боронили живописом займатися, і фарби завжди купували ті, які просив.

Батька вже нема на білому світі, а у мами моя робота з квітами на самому почесному місці в хаті й тепер висить. Дивиться телевизор і очима на ту картину кидає. Тішиться. То ж мама... Уже вісімдесят три роки має ненька. Ще в Боровому два брати мешкають – Сашко та Валерій. Рідко буваю в рідних місцях, хоч і живу не надто далеко, у Старій Рафалівці, на Володимиреччині.

Петро Петрович повідує, що навчався живопису в Московському заочному народному університеті мистецтв. А ось у Володимирецькому професійному училищі здобув собі ще й спеціальність зварювальника. Й вона довгий час допомагала йому заробляти на хліб насущний, працював за фахом в компанії «Південноенергомонтаж», в місті атомників. Часи були тяжкі.

отак, на місці, за день, два-три етюди можна намалювати...

А потім в його життя прийшла біда. В майстерні станком пошкодив праву руку і не один раз. Довелось перенести кілька операцій, травмовані пальці ампутували. Не так боліло тіло, як душа. Як же тепер зможе малювати? Спочатку тримав пензель лівою рукою. Бо не міг уявити вже свого життя без живопису. За кілька років, коли рани зажили, взявся до роботи правицею. Надто тонкі штрихи підправляв лівою. Й тепер навіть жартує, що отаким чином написано «півтонни» полотен. На його картинах, немов живі, й схід сонця, й літній вечір, зимова днина, бузковий травень і в калинових розсипах гриби, а ще портрети друзів, синів Ігоря та Андрія, власні

художник Василь Андрійович Красьоха, ми частенько разом з ними виїздимо на етюди. Я вдячний йому за науку. А оце якось у Корці на мене чатувала цікава зустріч. Був на лікуванні там, і у вільний час пішов на околиці писати етюди. Раптом біля мене зупинився

«**МИТЦЮ** не треба нагород, його судьба нагородила», - ці рядки геніальної української поетеси Ліни Костенко, як ніякі інші, могли стати лейтмотивом життя і творчості художника Петра Ошурка. Бо, за словами Петра Петровича, у його житті було чимало різних нагород, коштовних подарунків, дипломів і подяк. Та найвищою своєю нагородою художник вважає даровану Господом милість бачити красу оточуючого світу й переносити її неповторні миті на полотно. За те й дякує йому уклінно в своїх молитвах. І прагне, аби побачене і відтворене ним в мистецьких роботах, могли побачити інші і понести в своїх серцях хвилини натхнення.

Розмова з Петром Петровичем – то справжнє свято для душі. Дослухаєшся до розповіді художника і губиш відлік часу. Бо цікаво все – і світ його дитинства на околицях Борового, і перші

Кінець липня. 70x90 пол. олія, 2019 р.

Дід приїхав. 40x55 пол. олія, 2019 р.

чоловік в літах: «Етюд пишете?» «А ви звідки знаєте, що то етюд?» «Бо я - художник.» Яким здивуванням для мене стало, коли дізнався, що ми земляки. Мій новий знайомий народився в ... Перекаллі. Коли він назвав це село, я сам уже здогадався, що переді мною Анатолій Март. Я давно мріяв отримати від цього художника майстер-клас. Приїздив він потім до мене в гості. Гарну оцінку моїм роботам дав. От, який тісний світ! Приємно знати, що такі талановиті люди як Анатолій Март, вихідці з рідної Зарішчани.

кроки в самостійне життя, його сіра проза і поміж нею – неймовірне бажання творчості. Причастився ним малий Петро, споглядаючи роботу борівського художника Євстафія Поляка. А коли отримав від свого першого наставника по класу живопису у подарунок справжні олійні фарби – щастю хлопця не було меж. Ніяк не міг натішитися їх запахом, вважав

Ранок. 35x45 орг. олія, 2017 р.

Зимовий вечір. 70x85 пол. олія, 2019 р.

себе в ту мить володарем найціннішого скарбу на світі.

– Пам'ятаю, у школі класний керівник Галина Олександрівна Старжинська посадить мене на останню парту, аби не заважав проводити урок алгебри, а мені така від того радість – малюю цілий урок, бо навіщо мені та математика здалася, я ж художником бути хочу, – поринає у спогади Петро Петрович. – Батькам завжди

Про квартиру вже годі було й мріяти. Отож, з дружиною Світланою, і вирішили оселитись в Старій Рафалівці. Будувались там понад 10 років, бо від першого цвяшка до останнього – те будівництво господар звів власними руками.

– Років 15, чи навіть і двадцять, геть начисто випали з моєї творчості за тими буденними клопотами, – розповідає Петро Петрович. – Фарби лежали на горіщі, я лиш час від часу брав їх у руки аби вдихнути той неймовірний запах. А якось не втримався, зробив власними руками етюдник, бо добре вмію працювати з деревом, знаюсь на різьбі, брався й за фотосправу, але живопис жив у моїй душі, рвався на волю. А в нас такі тут мальовничі околиці. Виберешся весною на етюди, сонце по один бік – ти берешся за пензель і вже не тямиш себе від щастя. Підняв голову через трохи – вже сонце з іншого боку. Й

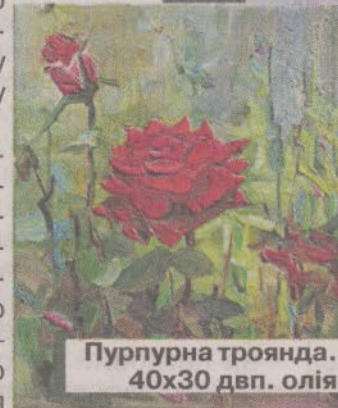
портрети. Петро Петрович досить самокритична людина й відразу ж зауважує, що він не майстер портрету. Набагато краще йому вдаються етюди, пейзажі, натюрморти. У творчому доробку художника близько півтори тисячі полотен. Має уже 11 персональних виставок – двічі виставлявся в Рівному, стільки ж виставок було у Сарнах та Володимирці, 4 - у Вараші та 2 виставки на Волині, в центрі українсько-польської дружби. Та, з властивою йому самокритичністю, Петро Петрович заявляє, що більш цінує свою участь у колективних виставках, що їх організовує Національна спілка художників України, позаяк мистецьку оцінку його роботам там дають визнані діячі мистецтва і культури, досвідчені художники. 9 разів його роботи виставляли у Києві і 10 – у Рівному.

– Справжній художник має вчитися все життя, – зазначає Петро Петрович. – Технічно навчитися малювати може кожна людина. А ось побудова композиції, гра з світлом – це вже майстерність. Багато допоміг мені, в цьому плані,

Март, вихідці з рідної Зарічненщини. Знаєте, я коли буваю у Зарічному, не чекаю автобуса, йду пішки. Бо вельми хочеться дістатись до могутніх дубів у Річиці, обійняти їх, набратись від них сили. А які хатки дерев'яні в Перекаллі! Дивовижна краса, на них бурштинова смола повиступала. Отаку красу на полотно. Або ж криничні перекальські журавлі. Або ж Нобель наш взяти – отам рай для художника! Серце щемить, коли

Автопортрет. 2015 р.

Пурпурна троянда. 40x30 двп. олія

бачиш такі чудові краєвиди.

Мого співрозмовника не впинити, говорить про те, що так торкає душу, будить в ній дивовижні почуття з неймовірною теплотою, і ти вже ловиш змальовані пейзажі його очима. Насамкінець, просить для ілюстрацій до публікації в газеті взяти помічені ним картини. Бо не кожна з робіт може бути оцінена знавцем живопису. Йому ж хотілося б, щоб земляки побачили полотна, на яких угадується почерк справжнього митця.

Галина ГАВРИЛОВИЧ